Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	8Co/169/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1212217685
Dátum vydania rozhodnutia:	19. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Vlčková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2017:1212217685.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: V. H., J.. XX.XX.XXXX, G. V. Č.. XXX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Legerský so sídlom Námestie sv. Anny 25, Trenčín, proti žalovanému: Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00 678 155, zastúpeného advokátom: JUDr. Jánom Havlátom, AK HAVLÁT & Partners, so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. septembra 2014, č.k. 15C/139/2012-157, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur, do troch dní.

Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 10.000 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku podanú žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 666 eur a náhradu trov právneho zastúpenia 1.127,70 eur na účet jej právneho zástupcu. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ako vydavateľ denníka J. Č. uverejnil v tomto denníku dňa XX.XX.XXXX článok redaktorky L. Š. s nadpisom "L. S. L. N. Š. O.S. N., v ktorom sa opisuje prípad spáchania trestného činu lúpeže, ktorého sa dopustil manžel žalobkyne. V článku sú v priamej reči uvedené a hrubo zvýraznené slová žalobkyne: "Z. Y. I. H., S. S. J. Y. J.. G. M. O. S., K.. S. Z. I. I.H. I. F. M. L. N. S. J. K., H. E. L. Y. I.. K. N. X. K. J., I. Y. na J. X. J., Y.O. L. V. ... J. M. X. J., H. K. N. Š. O.Ť. M. Č. G. V.. O., Ž. S. S. Z. J.. K.M. O. K. J. J. Q. K. M. X. K.," dodala. L. Z., Ž. V. J. V. K. I. G.. J.V. I. N. N., K. I. K. G.....". K článku sú pripojené dve fotografie, jedna menšia svadobná fotografia, na ktorej je žalobkyňa s manželom a druhá veľká fotografia žalobkyne a jej manžela, ktorý drží na rukách ich malé dieťa. S výnimkou dieťaťa sú ich tváre zreteľné a bez prekrytia. Poukázal zároveň na to, že dňa XX.XX.XXXX bol v denníku J. Č.M. uverejnený článok s nadpisom "K. L. I. J.", ku ktorému je pripojená rovnaká fotografia žalobkyne, jej manžela a dcéry, všetkých bez prekrytia tvárí čiernou páskou, pričom v článku sa okrem iného uvádza, že: "M. napriek Y., Ž. S. I. pre N. S. M. J.Š. M. M. D. K. N. I., Ž. E. L. Y. I., J.. I., Ž. Y.Q. J. M. G. G. Ď.. O., Ž. Z. J., K. S. Q.E. K. V.. Y. K. O. V. I. G. M. podľa J. F. N. K.U. L. M. I., Ž. S. K. Q. S. G. I. X. J.." Rovnako mal preukázané, že dňa 13.3.2012 bol v denníku J. Č.M. uverejnený článok s nadpisom: "K. G. K.: Š.Y. N. I. G. K článku je opätovne pripojená fotografia žalobkyne a jej manžela v náručí s ich dieťaťom. Fotografia je v menšom formáte pod článkom, tváre na fotografii nie sú prekryté páskou. Dňa XX.X.XXXX denník J. Č. opätovne priniesol informáciu o odsúdení manžela žalobkyne s nadpisom: " Za Š. X. X V. G.", v

článku sa uvádza meno a priezvisko manžela žalobkyne a tiež meno žalobkyne ako jeho manželky a je k nemu taktiež pripojená fotografia žalobkyne s manželom a dieťaťom s neprekrytými tvárami. Z pracovnej zmluvy žalobkyne zistil, že od XX.XX.XXXX O. XX.XX.XXXX pracovala v K. G., M..N.., ako vedúca pobočky v J. S. J. I.. Z Odpisu Notárskej zápisnice č. N 539/2013, Nz 8298/2013, NCRIs 8514/2013, spísanej dňa 13.3.2013, o osvedčení právne významnej skutočnosti, ku ktorej bola pripojená svadobná fotografia žalobkyne a jej manžela a tiež časť diskusie žalobkyne z diskusného fóra spolu s fotografiami jej maloletej dcéry J., stiahnuté z internetových stránok v prítomnosti notárky Z.. X. V., vyplýva, že tieto fotografie boli uverejnené na internetovej sieti. Poukázal na to, že svedkyňa L. Š., redaktorka a autorka napadnutých článkov uverejnených v denníku J. Č. pri výsluchu uviedla, že bola na návšteve u žalobkyne v byte s cieľom uskutočniť s ňou rozhovor o prebiehajúcom trestnom stíhaní jej manžela. Žalobkyňa ju poznala ako redaktorku Y. K. a tiež uviedla, že spolu chodili k jednému kaderníkovi. Svedkyňa jej oznámila, že v Y. K. už nepracuje a teraz je redaktorkou denníka J. Č.. Pri rozhovore bol prítomný aj jej kolega z denníka K. Z. O. Z. I.. Žalobkyňa bola zúfalá, zložila sa, plakala, hovorila, že jej manžel je nevinný a že urobia všetko preto, aby sa dostal na slobodu. Rozhovor si nahrávala, ale nahrávku nenašla, žalobkyňu upozornila, že ju bude nahrávať, pričom pri písaní článkov čerpala z rozhovoru. Mal tiež preukázané, že žalobkyňa sa zúčastnila výberového konania vo I. G., M..N.. na pracovnú pozíciu poradcu klienta, avšak nakoľko bola vážnou kandidátkou na túto pracovnú pozíciu a chceli ju vybrať, avšak im nepovedala o sebe všetko, uskutočnilo sa ešte jedno neformálne stretnutie v obchodnom centre X. I. Y., kde im žalobkyňa otvorene povedala o trestnom stíhaní jej manžela. Žalobkyňu napokon neprijali, pričom trestné stíhanie manžela nebol jediný dôvod, pre ktorý ju nevybrali, ale bol to vážny dôvod. Napokon poukázal na obsah výpovede svedka Z. I., ktorý potvrdil stretnutie redaktorky L. Š. v byte u žalobkyne. Uviedol, že žalobkyňa inzerovala predaj kočíka a K.. Š.Á. sa ohlásila ako záujemca o jeho kúpu. Rozhovor sa týkal kočíka, K.. Š. vôbec nevystupovala ako redaktorka denníka J. Č.. Nepamätal si, či bol rozhovor nahrávaný, určite nie s diktafónom v ruke, ale cez telefón možno áno, pretože K.. Š. si fotila kočík. Rozhodne žalobkyňu neupozornila, že ju nahráva. Témou rozhovoru žalobkyne s p. Š. bol okrem kočíka aj článok inej redaktorky - Y.J. P.-S., ktorá taktiež písala o prebiehajúcom trestnom stíhaní manžela žalobkyne a žalobkyni sa článok nepáčil. Redaktorka K.. Š.Á. určite nedala žalobkyni najavo, že chce od nej získať informácie ako redaktorka Nového času a určite jej neposkytla žiadne fotografie, keď ich už mala stiahnuté zo sociálnej siete.

2. Na základe takto ustáleného skutkového stavu veci, s poukazom na § 11, § 12, § 13 Občianskeho zákonníka, ako aj čl. 10 a čl. 17 Listiny základných práv a slobôd, dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné čiastočne vyhovieť. Poukázal na to, že právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, ako je napr. meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita, a jednak prejavy osobnej povahy, napr. podobizne a zvukové záznamy. Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Z hľadiska skutkových okolností, z ktorých žalobkyňa v konaní vyvodzovala svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, poukázal na to, že do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až 13 Občianskeho zákonníka patrí aj právo na súkromie, zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, ako aj vnútorného myšlienkového a citového života. V širšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine, manželských, partnerských, priateľských, či obdobných vzťahov. Takto chápané právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale tiež z neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Medzi čiastkové práva tvoriace súčasť širšie koncipovaného práva na ochranu osobnosti patrí aj právo na podobu, zahrňujúce právo domáhať sa ochrany proti neoprávnenému zachyteniu podoby zo strany iného subjektu a právo na ochranu podobizne, obsahom ktorého je oprávnenie domáhať sa ochrany proti neoprávnenému použitiu podobizne - vrátane fotografickej snímky. Zásah do týchto čiastkových práv nemusí mať difamačný charakter, pričom treba odlišovať zásah do cti, dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe. Za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti sa považuje konanie, ktoré smeruje proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé znížiť jej dôstojnosť a vážnosť, a ktoré ohrozuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Osobitnými prípadmi dovolených zásahov sú zákonné licencie. V niektorých prípadoch

prichádza ku kolízii viacerých základných práv a osôb. V takom prípade je potrebné tento konflikt riešiť pomocou zásady spravodlivej rovnováhy a treba starostlivo uvážiť, či tento zásah nie je v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých treba vzhľadom na požiadavku zabezpečenia elementárnej úcty k dôstojnosti, alebo vážnosti jej osobnosti, za všetkých okolností bezpodmienečne trvať. Okolnosti vylučujúce protiprávnosť zásahu, ktoré vychádzajú z hodnotenia závažnosti, významu a funkcie vzájomne si kolidujúcich porovnávaných záujmov dotknutej osoby na jednej strane a osobitných verejných záujmov na strane druhej, sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách, alebo z nich vyplývajú. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je teda jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, a jednak to, že zásah bol objektívne spôsobilý, aby z neho vznikla ujma na právach chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Obidva predpoklady musia byť splnené. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť, alebo ohroziť tieto práva. Občiansky zákonník chráni občana i proti rozširovaniu nepravdivých, alebo znevažujúcich tvrdení bez ohľadu na to, či k takým tvrdeniam došlo písomne, tlačou, rozhlasom, televíziou, alebo inými médiami. Zverejnenie (či už vedomé, alebo nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe treba vždy posudzovať ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, a to aj v prípade, ak príslušná informácia nebude mať výslovne difamačný charakter. Podstatné totiž je to, že takto sa o konkrétnej fyzickej osobe vyslovuje nepravda, na základe ktorej tretie osoby môžu túto fyzickú osobu posudzovať skreslene (pritom nie je rozhodujúce ani to, či by išlo o negatívnu alebo pozitívnu informáciu). Zverejnenie nepravdivých informácií spravidla zakladá neoprávnený zásah, ktorý odôvodňuje požiadavku na poskytnutie primeraného zadosťučinenia. Ak pritom konkrétna fyzická osoba prezentovaná aspoň niektorým z jej charakteristických znakov (napr. podobizeň) je spájaná (aj nedopatrením) s kritizovanou alebo odsudzovanou činnosťou (resp. osobou), ide spravidla o zásah do práva na česť a dôstojnosť takejto osoby. Ak potom dôjde k takémuto zásahu verejným publikovaním, napríklad v celoštátnej tlači, takýto zásah bude spravidla spôsobilý znížiť je vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti v značnej miere. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že v prejednávanej veci žalovaný v sporných štyroch článkoch zverejnených v denníku Nový čas, vystavil bez súhlasu a vedomia žalobkyne jej obrazové snímky, ako i snímky jej maloletého dieťaťa, pričom tieto spojil s informáciami aj snímkou jej manžela, ktorý bol objektom verejného záujmu ako verejný činiteľ, a dopustil sa závažnej trestnej činnosti. Žalovaný predmetné snímky uverejnil napriek tomu, že žalobkyňa objektom verejného záujmu nebola a teda neobstojí jeho tvrdenie, že tak konal v súlade s právom verejnosti na informácie. V danom prípade sa právo verejnosti na informácie týkalo výlučne manžela žalobkyne a teda realizácia tohto práva vo vzťahu k žalobkyni bola vykonaná nad rámec zákona a nad rámec štandardu slobody prejavu. Vzhľadom na citlivosť trestnej kauzy, ktorá v tom čase rezonovala v médiách, identita žalobkyne a jej maloletého dieťaťa ako aj jej osobná tragédia, nemala byť pretriasaná na verejnosti a akokoľvek spájaná s predmetnou kauzou, o to viac, že sa žiadneho poklesku, trestného či morálneho, nedopustila a nebola ani vyšetrovaná ako podozrivá. Žalovaný v tomto prípade porušil zásadu elementárnej úcty a taktu, preto jeho zásah možno považovať za neoprávnený a ako taký nemôže požívať právnu ochranu. Vyjadrenia žalovaného v článku uverejneného dňa X.XX.XXXX o tom, že je zaujímavé, že žalobkyňa bola niekoľko rokov pracovníčkou G., J. N. N. M. K. K. G. a v článku zo dňa XX.XX.XXXX tiež, že polícia sa zaoberá aj verziou, že práve ona mohla byť svojmu manželovi v lúpežiach nápomocná, vzbudzuje v čitateľoch dojem pravdivosti tejto informácie a zároveň odsúdenia hodnosti žalobkyne. V predmetných článkoch naviac žalovaný uverejnil jej údajné vlastné slová, ktoré mala v rámci interview poskytnúť redaktorke J. Č. L. Š.. V konaní sa však uskutočnenie takýchto slovných vyjadrení žalobkyne nepreukázalo z čoho možno vyvodiť, že tieto jej údajné vyjadrenia v článkoch boli v celom rozsahu vyfabulované a teda nepravdivé. Redaktorka L. Š. napriek jej tvrdeniu, že rozhovor s žalobkyňou nahrávala, súdu túto nahrávku neposkytla s odôvodnením, že ju nevedela nájsť. Nepreukázalo sa ani ďalšie tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa mala vedomosť v tom, že rozhovor poskytuje redaktorke denníka J. Č.. Svedok Z. I., pracujúci ako redaktor denníka K. Z. O., ktorý bol osobne prítomný rozhovoru uviedol, že sa L. Š. rozhodne ako redaktorka J. Č. nepredstavila, ale predstavila sa ako záujemkyňa o kúpu kočíka, ktorý žalobkyňa v tom čase inzerovala. Rovnako uviedol, že žalobkyňa nebola upozornená na zvukovú nahrávku a že nahrávka bola zrejme vykonaná cez mobilný telefón, určite nie na diktafón. Súd preto s poukazom na tieto skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaný nekonal v dobrej viere s cieľom poskytnúť verejnosti presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou a jeho prioritou bola honba za senzáciami za účelom zvýšenia predajnosti jeho periodika a dosiahnutia zisku. Odvolávky žalovaného v jeho písomnom vyjadrení na judikatúru ESĽP neobstoja, nakoľko tieto odvolávky (nie judikatúra ESĽP) postrádajú vnútornú jednotnosť a logiku s kontextom prejednávaného prípadu a nemožno ich naň z toho dôvodu aplikovať. Rovnako neobstojí

jeho tvrdenie, že žalobkyňa sama vylúčila obrazové snímky svojej rodiny zo svojej intímnej sféry tým, že ich zverejnila na internetových stránkach a na Facebooku. Žalovaný bez súhlasu žalobkyne nebol nijako oprávnený tieto snímky rozširovať a akokoľvek ich používať na svoje účely, nakoľko zákonná licencia, na ktorú sa odvolával, smerovala výlučne k manželovi žalobkyne, nie k nej samotnej a k jej dieťaťu. Preto súd považuje použitie týchto snímok za rozporné s osobnostným právom žalobkyne a za neoprávnený zásah do jej práv. Realizácia slobody prejavu a prinášanie informácií o otázkach verejného záujmu nie je právom výsostným, ktorým možno neprimerane obmedzovať, či popierať iné rovnocenné právo fyzických osôb na ich súkromie a prejavy osobnej povahy. Použitie snímkov žalobkyne a jej maloletej dcéry bez prekrytia ich tvárí a v súvislosti s trestnou činnosťou jej manžela, vrátane redaktorkou vyfabulovaných priamych vyjadrení žalobkyne a tiež upriamenie pozornosti čitateľov na žalobkyňu ako možného pomocníka (spolupáchateľa) pri trestnej činnosti jej manžela, označil za neprimerané. Takýto zásah bol jednoznačne spôsobilý zasiahnuť do jej cti, vážnosti a dôstojnosti a to bez ohľadu na to, či ním boli vyvolané priame, alebo nepriame následky. Žalobkyňa argumentovala, že v súvislosti s konaním žalovaného stratila možnosť zamestnania sa na pracovných pozíciách v rôznych spoločnostiach, v ktorých absolvovala výberové konania. Najmä jej neúspech vo výberovom konaní na pracovnú pozíciu poradcu klienta vo I. G., M..N.., bol priamo ovplyvnený uverejnenými článkami v J. Č.. Vykonaným dokazovaním sa však táto skutočnosť hodnoverne nepreukázala a vypočutá svedkyňa L. Š. ju nepotvrdila. Žalobkyňa mohla totiž neuspieť aj z toho dôvodu, že finančné inštitúcie preverujú uchádzačov na pracovné pozície zo všetkých hľadísk a informáciu o trestnej činnosti jej manžela mohli mať aj z iných zdrojov, než z tlače. Celkom však nie je možné vylúčiť ani to, že rozhodnutie I.Ú., M..N.., bolo ovplyvnené negatívnymi informáciami o žalobkyni z článkov v J. Č., pričom predvolaná svedkyňa sa mohla snažiť svojimi opatrnými vyjadreniami zakryť diskriminačný postup svojho zamestnávateľa voči žalobkyni, čomu nasvedčuje aj fakt, že spočiatku odmietla pred súdom vypovedať. Konanie žalovaného tieto nepriaznivé následky ale mohlo vyvolať, alebo bolo prinajmenšom spôsobilé jej práva v pracovnej sfére ohroziť. Ide najmä o jeho vyjadrenia, že polícia pracuje aj s verziou, že by žalobkyňa mohla byť ako dlhoročná pracovníčka banky svojmu manželovi pri jeho lúpežiach nápomocná. Táto skutočnosť sama o sebe priamo navodzuje v čitateľoch domnienku, že sa aj ona dopustila trestného činu, a preto ju priamo ohrozuje v jej postavení v spoločnosti ako aj v osobnom živote. Žalovaný v rozpore s oprávnenými záujmami žalobkyne uviedol vo všetkých článkoch aj jej meno, ktoré je predmetom osobitnej ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Všetky vyššie uvedené skutkové zistenia, ktoré vyústili do záveru o neoprávnenom zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobkyne, boli dôvodom, pre ktorý priznal žalobkyni aj nemajetkovú ujmu v peniazoch. Ujma, ktorú žalobkyňa na svojej cti a vážnosti utrpela, je ujmou, ktorú nemožno napraviť iným spôsobom. Poukázal v tejto súvislosti na to, že zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určenie vzťahu medzi mierou ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti a konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto ujmy; vždy ide o právny nástroj, ktorého úlohou je zabezpečiť rešpektovanie a ochranu osobnosti fyzickej osoby. Z obsahu ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva skutočnosť, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo podmienené priznaním morálnej satisfakcie. Podmienkou jej priznania je predovšetkým skutočnosť, že v dôsledku zásahu dôjde k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenie splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj celkovej povahy konkrétneho prípadu. Podľa ustálenej judikatúry súdov objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zistenie, či by v konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, vzniknutú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie, ako závažnú pociťoval každý, kto by sa nachádzal na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Berie sa do úvahy aj to, či zásah bol realizovaný v denníku, ktorý vychádza v značnom náklade, patrí medzi najčítanejšie, či sa stal na titulnej strane, mal výrazný titulok a podobne. Výšku náhrady určuje súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Vyslovil názor, že v prejednávanej veci došlo k zásahu do dobrej povesti žalobkyne a k zníženiu jej vážnosti a ľudskej dôstojnosti, nakoľko došlo k zverejneniu podobizne žalobkyne a jej maloletej dcéry bez prekrytia ich tvárí v štyroch prípadoch v spojitosti so silne medializovaným prípadom závažnej trestnej činnosti jej manžela, a to bez jej súhlasu a vedomia, vrátane zverejnenia jej mena a nežiaducej identifikácie jej osoby, pričom došlo k uverejneniu jej vyfabulovaných vyjadrení v priamej reči, ktoré nevyslovila, a to v situácii, keď redaktorka denníka J. Č. v záujme získať informácie neupozornila žalobkyňu na vyhotovenie zvukového záznamu rozhovoru, navštívila ju pod zámienkou kúpy inzerovaného kočíka, bez informovania o tom, že je redaktorkou J. Č., a teda v rozpore s novinárskou etikou, a tiež z dôvodu, že v článkoch bola uverejnená závažná informácia o možnej spolupráci žalobkyne s páchateľom lúpeže, jej fotografia z pojednávacej miestnosti na odvolacom súde v rozpore s jej oprávnenými záujmami, a články boli uverejnené s

cieľom zvýšiť predajnosť periodika s následným profitovaním na osobnej tragédii žalobkyne, teda zo zavrhnutiahodných pohnútok. Konštatoval, že bezohľadný prístup žalovaného k osobnostným právam žalobkyne bol objektívne spôsobilý poškodiť jej meno, dobrú povesť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, poškodiť ju v jej spoločenskom (najmä pracovnom) prostredí, minimálne v meste, v ktorom bývala, ako aj v jeho širšom okolí, a ujmu, ktorú žalobkyňa publikovaním článkov s odkrytím jej identity, teda podobizne a mena, v tesnej spojitosti so závažnou trestnou činnosťou jej manžela, ktorému mala byť nápomocná, by na jej mieste rovnako pociťovala každá osoba, ktorá by sa nachádzala na jej mieste. Výšku nemajetkovej ujmy priznal v závislosti na miere, v akej prišlo k zásahu, ako aj v závislosti na čítanosti a predávanosti periodika, ktorého vydavateľom je žalovaný, keď nemožno abstrahovať, že žalovaný bulvárnym spôsobom vyhľadáva a zverejňuje informácie o osobách, ktoré ani nie sú objektom verejného záujmu a aj v danom prípade prekročil svoju spravodajskú licenciu, preto sa nemôže dovolávať slobody prejavu, nakoľko táto nie je bezbrehá. I keď články mali aj spravodajský charakter ohľadne trestného stíhania manžela žalobkyne , nebolo potrebné škandalizovať jeho manželku a deti a tým zvyšovať ich utrpenie v súvislosti s týmto prípadom. Poukázal na to, že vo všeobecnosti je známe, že bulváru chýba akákoľvek úcta k základným hodnotám všeobecne akceptovaným spoločnosťou a jednotlivcami, a keďže nemajetková ujma nemá len nápravný a vyrovnávací účel, ale aj účel sankčný, s prihliadnutím na túto skutočnosť priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur a vo zvyšku nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur žalobu zamietol, nakoľko žaloba na ochranu osobnosti nemôže byť dôvodom na obohatenie sa jednotlivca ani by nemala mať vo vzťahu k žalovanému likvidačný charakter, a preto priznanú náhradu považuje za primeranú. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo na úvahe súdu, priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh a trovy právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do vyhovujúceho výroku vo veci samej odvolanie žalovaný domáhajúc sa zmeny a zamietnutia podanej žaloby i vo vyhovujúcej časti, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie postupoval svojvoľne a arbitrárne, napadnutý rozsudok nie je výsledkom kritického a objektívneho poúdenia faktov a výsledkom korektného výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov, ale výsledkom práce vo veci zaujatého sudcu s vopred predpojatým názorom, ku ktorému dospel ešte pred vykonaním dokazovania, ktorý predsudky voči nemu dáva nepokryte najavo a v rozsudku sa preto uchyľuje k dezinterpretácii vykonaných dôkazov, opomína skutočnosti vyplynuvšie z dokazovania v jeho prospech, rozsudok obsahuje protirečenia a nelogické úvahy, pričom súd prvej inštancie rozsudok riadne neodôvodnil, resp. korektne sa nevysporiadal s jeho argumentáciou. Poukázal podrobne na obsah jednotlivých výpovedí žalobkyne, svedkyne L. Š., L. Š. a svedka Z. I., a konštatoval, že odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti hodnotenia dôkazov je nezlučiteľné s § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nepreskúmateľné, pretože súd nielenže opomenul vyhodnotiť dôležité skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania, ale ich ani nezmienil, a preto skutkový stav zistený súdom neobstojí, pretože nevychádza z úvah založených na pravidlách logiky ani z toho, čo bolo preukázané, ale z vlastných subjektívnych predstáv o tom, ako to mohlo byť (ale nebolo). Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci obšírne poukázal na právnu úpravu týkajúcu sa realizácie slobody tlače vyplývajúcu z Dohovoru, Listiny základných práv a slobôd, Ústavy Slovenskej republiky a tiež na početnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, všeobecných súdov i Ústavného súdu SR, a závery prvoinštančného súdu, ktorý ako neoprávnený zásah do osobnostných práv zasahujúci do dobrej povesti a znižujúci vážnosť a ľudskú dôstojnosť žalobkyne posúdil to, že vôbec informoval o tom, že žalobkyňa je manželkou M. H., čím ju spojil s trestnou činnosťou jej manžela, údajne navodil dojem, že sa aj žalobkyňa dopustila trestného činu, resp. že bola uverejnená závažná informácia o možnej spolupráci navrhovateľky s páchateľom lúpeže, že uverejnil fotografiu žalobkyne a jej dcéry bez prekrytia tváre, a to vrátane fotografie z pojednávacej miestnosti v rozpore s jej oprávnenými záujmami, údajne uverejnil vyjadrenia žalobkyne, ktoré nikdy nepovedala, že redaktorka denníka J. Č. neupozornila žalobkyňu na vyhotovenie zvukového záznamu, navštívila ju pod zámienkou kúpy kočíka bez informovania o tom, že je redaktorkou denníka J. Č. a články boli údajne uverejnené s cieľom zvýšiť predajnosť periodika s následným profitovaním na osobnej tragédii žalobkyne, teda zo zavrhnutiahodných pohnútok, označil za celkom nesprávne. Zdôraznil, že informovanie o trestnej činnosti a jej dôsledkoch, je informovaním o otázkach legitímneho verejného záujmu. V danom prípade dôsledkom trestnej činnosti manžela žalobkyne bola skutočnosť, že po zadržaní manžela zostala táto sama so štyrmi deťmi bez príjmu, pričom bude musieť opustiť služobný byt, pričom je vo verejnom záujme informovať o tom, že dôsledkom spáchania trestného činu nie je len uloženie trestu páchateľovi, ale aj negatívne dôsledky pre rodinu páchateľa trestného činu.

Z uvedeného dôvodu neobstojí ani tvrdenie súdu, že rodinní príslušníci páchateľa nie sú objektom verejného záujmu, keď sú trestným činom otca rodiny priamo postihnutý a verejnosť má nepochybne legitímny záujem vedieť, aký je osud rodinných príslušníkov páchateľa, ktorý sa staral o manželku a štyri deti. O tom, že žalobkyňa je manželkou páchateľa trestnej činnosti a o dôsledkoch pre rodinu pritom informoval pravdivo, keď ani žalobkyňa pravdivosť uverejnených informácii nepoprela. Nemenej dôležitá je aj tá skutočnosť, že informácia o tom, že žalobkyňa je manželkou páchateľa trestnej činnosti, bola informáciou, ktorá bola v mieste jej bydliska nepochybne známa, a naviac, tieto informácie si mohol ktokoľvek zistiť, nakoľko samotná žalobkyňa na verejnej internetovej sieti sprístupnila informácie, ktoré umožnili verejnosti identifikovať ju ako manželku páchateľa trestného činu, a to v podstate ihneď prostredníctvom internetového vyhľadávača. Poukázal tiež na to, že žalovanú s trestnou činnosťou jej manžela nespojil, keď to, že je manželkou páchateľa štyroch lúpeží, je fakt, ktorý si každá osoba s prístupom do internetu mohla ľahko zistiť bez ohľadu na to, či o tom uverejnil článok. Súd prvej inštancie pritom v tejto súvislosti neodôvodnil, prečo uverejnenie informácie zasiahlo dobrú povesť žalobkyne, resp. znížilo jej vážnosť a ľudskú dôstojnosť. Samotná skutočnosť, že určitá osoba je príbuzná páchateľa trestnej činnosti, pričom sa netvrdí, že sa na trestnej činnosti podieľala, pomáhala pri nej alebo ju schvaľovala, nie je spôsobilá priamo zasiahnuť dobrú povesť tejto osoby, resp. znížiť jej vážnosť a ľudskú dôstojnosť. Poukázal na to, že ak súd považoval automaticky za zásah do dobrej povesti, resp. zníženie vážnosti a ľudskej dôstojnosti, informáciu o tom, že určitá osoba je príbuzná páchateľa trestnej činnosti, pričom sa netvrdí, že sa na trestnej činnosti podieľala, pomáhala pri nej alebo ju schvaľovala, ušlo jeho pozornosti, že išlo o pravdivú skutočnosť, ktorá nie je spôsobilé vyvolať neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Nestotožnil sa tvrdením súdu, že navodil dojem, že sa aj žalobkyňa dopustila trestného činu alebo že mala byť nápomocná manželovi pri trestnej činnosti a vzbudil dojem pravdivosti informácie a zároveň jej odsúdenia hodnosti. Žalobkyňa netvrdila (nenamietala, nepopierala), že by nebola pravdivá skutočnosť, že sa polícia zaoberala aj verziou, že mohla byť manželovi pri lúpežiach nápomocná, pričom obsahom uvedenej informácie zjavne nie je, že žalobkyňa manželovi v trestnej činnosti pomáhala. V každom prípade si však súd neuvedomil, že je zásadný rozdiel medzi tvrdením určitej skutočnosti a vyjadrením polemického charakteru, ktoré zásadne vylučuje zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. ObčZ, pretože každý názor, stanovisko, kritika, a to dokonca nielen polemicky uvedená, je zásadne prípustná, pretože sloboda prejavu je jednou z najdôležitejších zásad demokratickej spoločnosti. Taktiež zdôraznil, že predmetná informácia sa týkala trestného konania a verejnosť má právo na informácie o tom, ako v určitej konkrétnej veci orgány činné v trestnom konaní postupujú, akou verziou sa orgány činné v trestnom konaní zaoberajú. Konštatoval, že žalobkyňa nemôže legitímne namietať neoprávnený zásah do jej súkromného života, keď uverejnil len tie informácie, ktoré už pred tým mala verejnosť k dispozícii, nakoľko ich na verejnú internetovú sieť sama umiestnila, čím ich dobrovoľne vylúčila zo svojej chránenej intímnej sféry, a za tohto stavu prevzatie takýchto informácií a ich ďalšie šírenie nemožno považovať za neoprávnený zásah do práva na ochranu súkromného života. Poukázal v tejto súvislosti na ustálenú súdnu prax (Zborník stanovísk, záverov, rozborov a zhodnotení súdnej praxe, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu, Najvyšší súd ČSSR, strana 16, 1980, str. 195 - 196), ako aj rozsudok Európskeho súdu vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011, podľa ktorého súčasťou štandardu slobody prejavu a práva na informácie je aj právo novinárov šíriť informácie publikované na internete a komentovať skutočnosti, ktoré boli na internete uverejnené. Zároveň zdôraznil, že nakoľko účelom fotografií bolo informovať verejnosť prostredníctvom tlače, predmetné fotografie majú spravodajskú hodnotu, je potrebné ich považovať za spravodajské fotografie, zverejnené v súlade s § 12 ods. 3 OZ, ako vyjadrenie verejného záujmu na spravodajstve hromadných informačných prostriedkov o veciach oprávneného verejného záujmu vrátane ich kritického hodnotenia. V tejto súvislosti sa tiež nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zákonná licencia smerovala len k manželovi žalobkyne, nakoľko takýto obmedzený pohľad bráni médiám informovať o určitej udalosti v celej jej šírke, konkrétne o všetkých negatívnych dôsledkoch trestnej činnosti, ktorá celkom legitímne púta záujem verejnosti. V súvislosti s uverejnenými fotografiami poukázal zároveň na to, že pokiaľ ide o uverejnené fotografie maloletej dcéry žalobkyne J., ochrana jej osobnostných práv nebola predmetom tohto sporu. Vytkol súdu prvej inštancie, že v súvislosti s jeho zistením, že údajne uverejnil vyjadrenia žalobkyne, ktoré podľa jej tvrdenia nikdy nepovedala, opomenul vyhodnotiť skutočnosť, že žalobkyňa preukázateľne klamala a zavádzala súd, ako i to, že svedok I. si obsah rozhovoru medzi ňou a redaktorkou Š. nepamätal, a preto nebolo vyvrátené tvrdenie svedkyne, že žalobkyňa sa v uvedenom zmysle vyjadrila, pričom sama žalobkyňa pripustila, že sa spôsobom uvedeným v článkoch vyjadrila na facebooku. Ak by však aj žalobkyňa vyjadrenia uverejnené v článku neuviedla, súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, a už vôbec nie vo vyššie uvedenom kontexte, ako ich uverejnenie bolo spôsobilé zasiahnuť dobrú povesť tejto osoby, resp. znížiť jej vážnosť

a ľudskú dôstojnosť. Obsahom uverejnených vyjadrení nebolo nič protiprávne, nemorálne alebo inak zavrhnutiahodné, keďže žalobkyňa len vyjadrila lojalitu k svojmu manželovi a vieru, že je nevinný, čo je od manželky absolútne pochopiteľný a akceptovateľný postoj. Jej vyhlásenia sa týkajú priebehu trestného konania, a netýkajú sa žiadnej zo stránok jej osobnosti. Namietal tiež správnosť konštatovania súdu prvej inštancie, že redaktorka denníka J. Č. údajne žalobkyňu neupozornila na vyhotovenie zvukového záznamu a poukázal na to, že nevedno, z čoho súd vyvodil neoprávnenosť vo vzťahu k právu žalobkyne na ochranu osobnosti, keď neoprávneným môže byť len taký zásah, ktorý je v rozpore s objektívnym právom a nie je odôvodnené, ako táto skutočnosť neoprávnene zasiahla do osobnostných práv žalobkyne. Vyššie uvedené sa rovnako týka aj výhrady súdu, že redaktorka denníka J. Č. navštívila žalobkyňu pod zámienkou kúpy kočíka bez informovania o tom, že je redaktorkou denníka J. Č., naviac za stavu, keď redaktorka a svedok I. sa zhodli, že žalobkyňa spoznala svedkyňu Š. ako redaktorku denníka J. Č.. Ak by však aj redaktorka nepostupovala v uvedených dvoch prípadoch správne, nemalo to žiadny dôsledok v osobnostnej sfére žalobkyne, keďže jej nebola v príčinnej súvislosti s tým spôsobená žiadna ujma. Na základe uvedeného zhrnul, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, a preto mal súd prvej inštancie podanú žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Napokon, za nesprávny považoval napadnutý rozsudok i pokiaľ ide o priznanú náhradu nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na skutočnosť, že účelom inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobená, za stavu, keď takáto ujma vznikla a zadosťučinenie vo forme morálnej sa nezdá postačujúce. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, čo však neznamená, že je jeho ľubovôľou, pretože súd musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu, a na základe neho musí založiť svoje rozhodnutie na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách a relevantných dôkazoch. Pokiaľ ide o vyjadrenie intenzity a rozsahu ujmy, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 15/03 publikovaný v čísle 32/2003 časopisu Zo súdnej praxe, rovnako rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 128/06 zo dňa 15.11.2007). Súd musí vždy vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu a na základe neho založiť svoje rozhodnutie na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách a dôkazoch, ktoré by objasnili ako a akým spôsobom bola zasiahnutá dôstojnosť osoby v spoločnosti a s akými nepriaznivými dôsledkami (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 153/2014). Vznik takejto ujmy musí byť riadne preukázaný, avšak v danej veci žalobkyňa nepreukázala žiadne negatívne následky uverejnených článkov vo vzťahu k jej osobe. Vytkol v tejto súvislosti súdu prvej inštancie, že vyššie uvedenými kritériami pre samotný vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak ani vo vzťahu k priznanej výške tohto nároku, sa neriadil a jeho rozhodnutie je s nimi v zjavnom rozpore. Nesúhlasil s jeho konštatovaním, že ujmu žalobkyne nemožno napraviť inak a tento záver označil za nepodložený žiadnymi konkrétnymi dôvodmi, a teda za celkom neodôvodnený, založený iba na jeho domnienkach. Nestotožnil sa ani s tvrdením súdu o nežiaducej publicite žalobkyne a jej dieťaťa a údajnom výraznom znížení šance žalobkyne na normálne fungovanie v spoločnosti. Pokiaľ súd pri rozhodnutí o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil "čítanosť a predávanosť" denníka J. Č., mal uviesť, o akú mieru "čítanosti a predávanosti" má ísť. Opačný postup je zjavne arbitrárny a svojvoľný, pričom súčasne absentuje logická súvislosť medzi "čítanosťou a predávanosťou" v predstave sudcu a priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za irelevantný označil výrok súdu o tom, že denník J. Č. je bulvárne periodikum a zdôraznil, že ak prvoinštančný súd tvrdí, že mal žalobkyňu škandalizovať, mal toto tvrdenie bližšie vysvetliť (čím a ako bola škandalizovaná). Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch označil za neprimeranú nielen vzhľadom na to, že neboli preukázané žiadne negatívne následky uverejnených článkov vo vzťahu k žalobkyni, no tiež so zreteľom na skutočnosť, že vo veciach ochrany osobnosti nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu a ktoré by napr. pri porovnaní "odškodnenia" zásahu do práva na ochranu osobnosti s "odškodňovaním" zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou SR mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pritom predstavuje viac ako 3,15 násobok maximálnej výšky odškodnenia obeti násilných trestných činov znásilnenia, sexuálneho násilia alebo sexuálneho zneužívania. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadala v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď dôvody odvolania žalovaného označila za neopodstatnené. V prvom rade, pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa nestrannosti súdu, tieto sú účelové a

prameniace z nepokojnosti žalovaného so samotným rozhodnutím súdu, keď žalovaný mal možnosť v zmysle § 15a O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti ak poznal dôvody na jej uplatnenie, čo však neurobil, pričom za dôvod zaujatosti sudcu nemožno považovať samotný postup pri vedení konania a vykonávaní dokazovania vrátane hodnotenia jeho výsledkov ani samotné rozhodnutie, ktoré nespĺňa predstavy niektorého z účastníkov o spôsobe rozhodnutia vo veci. Nestotožnila sa ani s námietkou žalovaného, ktorý prvoinštančnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keďže už z obsahu odôvodnenia tohto rozsudku je celkom zrejmé, že toto spĺňa všetky zákonné náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a zároveň je aj dostatočne presvedčivé. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa samotného uplatneného nároku, aj tieto považuje za v celom rozsahu neopodstatnené, nakoľko bolo vykonaným dokazovaním nad všetky pochybnosti preukázané, že v denníku J. Č., ktorého vydavateľom je žalovaný, boli v dňoch X.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, XX.X.XXXX M. XX.X.XXXX zverejnené farebné fotografie navrhovateľky s uvedením jej mena a rodinného vzťahu k jej manželovi, ktorý bol v tom čase obvinený a následne odsúdený za závažnú trestnú činnosť spočívajúcu v opakovanom spáchaní bankových lúpeží, ako aj fotografie jej maloletého dieťaťa, pričom ani v jednom prípade nedala na takéto použitie a rozširovanie svojich fotografií a fotografií svojho maloletého dieťaťa súhlas a zároveň bolo preukázané, že v textovej časti pripojenej k týmto fotografiám boli uvedené nepravdivé skutočnosti týkajúce sa jej osoby s takým obsahom, ktorý mohol objektívne vo verejnosti navodiť dojem, že sa na závažnej trestnej činnosti svojho manžela podieľala a tomuto ako pracovníčka banky pomáhala a zároveň, že jeho trestnú činnosť sa snažila zakryť, čím došlo nepochybne k hrubému neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv chránených čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ustanoveniami § 11 a § 12 Občianskeho zákonníka. Zároveň bolo preukázané, že žalovaný celkom nepravdivo informoval verejnosť o tom, že jeho redaktorka s ňou uskutočnila priamy rozhovor na danú tému, pri ktorom jej mala poskytnúť vyjadrenia uvedené v publikovaných článkov, ako i to, že žalovaný nemal žiaden relevantný dôvod pri informovaní verejnosti o závažnej trestnej činnosti jej manžela ako verejného činiteľa spájať poskytnuté informácie s jej osobou, uvádzaním údajov a informácií o jej osobe a zverejnením jej fotografií ako aj fotografií jej maloletého dieťaťa, keďže nemohli byť objektom verejného záujmu a informovanosť verejnosti o závažnej protispoločenskej činnosti jej manžela bolo možné zabezpečiť aj bez neoprávneného zásahu do osobnostných práv. Napokon, v spore bolo preukázané i to, že takýto neoprávnený zásah do osobnostných práv mal vážne negatívne dôsledky pre jej ďalší život. Ak žalovaný za tohto stavu v podanom odvolaní namieta, že nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok na priznanie nároku z porušenia práva na ochranu osobnosti, takéto jeho námietky sú v úplnom rozpore so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie správne a podrobne vyporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zverejnením informácií o jej osobe v daných článkoch týkajúcich sa najmä jej možnej účasti na závažnej trestnej činnosti jej manžela, došlo k neoprávnenému zásahu aj do jej osobnostných práv chránených v ustanovení § 11 Obč. zák., najmä do jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalovaný v tejto súvislosti konal nad rámec realizácie práva na informovanie verejnosti o závažnom protispoločenskom konaní jej manžela, keď podanie takejto informácie nevykonal štandardným spravodajským spôsobom ale ho realizoval tak, že ho spojil so zverejnením fotografií žalobkyne a jej maloletej dcéry a dokonca citoval jej údajne poskytnuté vyjadrenia, ktoré však neuskutočnila a uviedol aj informácie o nej vyznievajúce tak, že mohla byť svojmu manželovi pri páchaní závažnej trestnej činnosti nápomocná. Išlo zjavne o neoprávnený zásah do jej chránených práv celkom vybočujúci z rámca realizácie práva na informovanie verejnosti a súd prvej inštancie správne túto skutočnosť vyhodnotil, keď dospel k záveru, že takýto zásah zo strany žalovaného bol neoprávnený a nemôže požívať právnu ochranu v rámci realizácie práva na informovanie verejnosti a slobodu prejavu, ktorá nie je bezbrehá. Nestotožnila sa s odvolacími námietkami žalovaného ani pokiaľ ide o správnosť ustálenia výšky priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď je dostatočne zrejmé, že vzhľadom na charakter a podstatu neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv posudzovaným konaním žalovaného, boli splnené zákonné podmienky na priznanie práve materiálnej satisfakcie ako jedinej účinnej formy zadosťučinenia, ktorá vždy závisí na individuálnych okolnostiach daného prípadu. Konštatovala, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď jej priznal materiálnu satisfakciu vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako správne vzhľadom na závažnosť neoprávneného zásahu, ako aj rozsah tohto zásahu a s tým súvisiaci rozsah negatívneho dopadu na jej osobu, no tiež so zreteľom na to, že žalovaný opakovane celkom štyrikrát zverejnil jej fotografie ako aj informácie o jej osobe v denníku J. Č., ktorý je štatisticky dlhodobo najčítanejším periodikom zároveň zverejňovaným aj na internete a tieto údaje sa tak dostali do povedomia širokej verejnosti, za účelom zvýšenia predajnosti jeho periodika a dosiahnutia zisku, tiež s prihliadnutím na nápravný, vyrovnávací, ako aj a sankčný účel nemajetkovej ujmy, ktorý má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných statkov

a jeho potenciálnych nasledovníkov od protiprávneho konania a byť tak aj nástrojom špeciálnej a generálnej prevencie, čo si vyžaduje, aby išlo o sankciu dostatočne dôraznú a primeranú aj z hľadiska preventívno-sankčnej funkcie tohto nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vychádzal zo správneho záveru, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je neprimeraná.

5. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu zotrval na svojej odvolacej argumentácii a jej argumentáciu označil za nedôvodnú, pozostávajúcu z bezobsažných a všeobecných tvrdení o tom, že nie sú dané dôvody na vylúčenie zákonnej sudkyne z rozhodovania v danej veci, o tom, že napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený, i o tom, že uverejnené články obsahovali nepravdivé skutočnosti týkajúce sa jej osoby s takým obsahom, ktorý mohol objektívne vo verejnosti navodiť dojem, že na závažnej trestnej činnosti svojho manžela sa podieľala a tomuto ako pracovníčka banky pomáhala a zároveň, že jeho trestnú činnosti sa snažila zakryť. Zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v odvolaní týkajúcu sa výrokov vyslovených na adresu žalobkyne, i vo vzťahu k realizácii slobody prejavu a práva na informácie, ako aj splnenia ďalších predpokladov pre vyhovenie podanej žalobe v napadnutej časti a konštatoval, že žalobkyňa vo vyjadrení k jeho odvolaniu len opakovane uvádza tú istú frázu, že žalovaný konal nad rámec realizácie práva na informovanie verejnosti o závažnom protispoločenskom konaní, a úplne ignoruje objektívny fakt, že dôsledkom trestnej činnosti jej manžela bolo aj to, že jeho rodina zostala bez živiteľa a musela opustiť služobný byt. Opätovne zdôraznil, že v konaní neboli preukázané žiadne negatívne dôsledky v príčinnej súvislosti s uverejnenými článkami, a preto neboli splnené podmienky pre priznanie nároku z údajného porušenia práva na ochranu osobnosti. Považoval za potrebné zopakovať, že súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil, prečo je potrebné priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a prečo by nepostačovalo len morálne zadosťučinenie, ktoré má prednosť, pričom z tohto základného hľadiska vec vôbec neposudzoval, nezisťoval a ani neodôvodil, a preto, keď vôbec nezistil, že by u žalobkyne došlo v príčinnej súvislosti s uverejnenými článkami k zníženiu jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere ani iné konkrétne dôsledky vo sfére ochrany osobnosti, vrátane uplatnenia v spoločnosti, neboli vôbec splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žiadal preto, keď naviac i výška priznanej náhrady je zjavne neprimeraná, jeho odvolaniu vyhovieť a rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, prípadne ho zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

6. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") účinného od 01.07.2016; preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (vyhovujúcej) časti a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti zmeniť.

7. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice štátu (ods. 1). Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme (okrem iného) aj ochrany povesti alebo práv iných (ods. 2).

8. Podľa čl. 26 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (ods. 1). Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu (ods. 2 veta prvá). Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (ods. 4).

9. Právo na slobodu prejavu garantované článkom 26 Ústavy SR nie je absolútne, je totiž obmedzené tak, ako to predpokladá čl. 10 ods. 2 Dohovoru, právami na ochranu osobnosti v rozsahu vymedzenom ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti treba vychádzať z požiadavky ich vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým.

10. Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

11. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

12. Podľa § 13 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. Medzi základné hodnoty ľudskej osobnosti nepochybne patria i ľudská dôstojnosť a osobná česť. Práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a osobnej cti sú zaručené ústavou a ich ochrana Občianskym zákonníkom. Ľudská dôstojnosť je kategória, ktorá charakterizuje človeka ako ľudskú bytosť, patrí každému bez výnimky a rozdielu. Právo na ochranu ľudskej dôstojnosti zabezpečuje každému človeku život pri rešpektovaní určitej všeobecne uznávanej hranice slušnosti, pri rešpektovaní svojbytosti každej ľudskej bytosti. Každý má rovnaké právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a na rovnakú ochranu pred jej ponižovaním. Na druhej strane česť je výrazom určitej úcty, uznania, ocenenia, vážnosti fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje správania, konanie a postoje u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Rovnako je však chránené právo na súkromný život, ktorý zahŕňa širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromného života v intímnej a rodinnej sfére, no tiež vnútorného myšlienkového a citového života, resp. prežívania). Takto chápané právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jeho súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, i v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí.

14. Z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť pôvodcu zásahu súdom uloženú povinnosť znášať. Zásah musí byť spôsobilý narušiť osobnú integritu fyzickej osoby, jej súkromného života, alebo znížiť hodnotu jej osobnosti, privodiť jej ujmu na cti, dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu.

15. Neoprávnený zásah do osobnosti môže byť spôsobený predovšetkým uverejnením nepravdivých údajov dotýkajúcich sa dobrého mena, cti, vážnosti, dôstojnosti osoby, no tiež uverejnením pravdivých tvrdení, ktoré majú osočujúcu povahu, a teda pôsobia difamujúco a majú znevažujúci účinok, a rovnako aj údajmi pravdu skresľujúcimi, ktoré samé o sebe síce nie sú nepravdivé, ale sú podané takou formou a v takých súvislostiach, že môžu viesť ku skresleniu informácie podávanej verejnosti.

16. V prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv spôsobeného uverejnením nepravdivých difamujúcich údajov dotýkajúcich sa dobrého mena, cti, vážnosti, dôstojnosti osoby vzniká v súlade s ust. § 13 Občianskeho zákonníka dotknutej osobe právo domáhať sa ochrany spôsobom a za podmienok z tohto ustanovenia vyplývajúcich. Zatiaľ čo v prípade práva domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti, odstránenia následkov týchto zásahov a poskytnutia primeraného nepeňažného zadosťučinenia, v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postačuje spôsobilosť zásahu vyvolať nepriaznivé následky v oblasti chránených hodnôt (záujmov), v prípade práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je nevyhnutné, aby následky zásahu, ktoré nastali v príčinnej súvislosti s konaním pôvodcu zásahu, boli na strane dotknutej osoby prítomné, a boli aj riadne preukázané. Nepostačuje pritom existencia akýchkoľvek následkov, keď je nevyhnutné, aby boli zistené (preukázané) také následky zásahu, na ktorých zmiernenie sa nejaví poskytnutie nepeňažnej satisfakcie ako účinný prostriedok nápravy, a z tohto dôvodu je nevyhnutné za

týmto účelom poskytnúť dotknutej osobe satisfakciu (kompenzáciu) i v peňažnej forme. Ak ide o následky zásahu do práv na ochranu osobnosti do dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti, pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby išlo o poškodenie v kvalifikovanej (značnej) miere.

17. V súlade s ustálenou judikatúrou a výkladovou praxou treba za značné zníženie dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti spravidla považovať taký zásah, ktorý by vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah a trvanie vedúce k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti pociťoval ako závažný každý, kto by ocitol na mieste a v postavení dotknutej osoby. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti nepochybne preukázať existenciu okolností umožňujúcich priznanie náhrady nemajetkovej ujmy však v spore zaťažuje žalobcu, ktorý síce nie je povinný preukazovať samotnú nemajetkovú ujmu, avšak ak chce byť v spore úspešný, musí preukázať také dôsledky konania pôvodcu zásahu v objektívnej realite, z ktorých vznik nemajetkovej ujmy nepochybne vyplýva. To pritom platí i v prípade zásahu do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, uskutočneného prostredníctvom tlače, keď hoci takýto zásah má širokú publicitu, a preto možno existenciu určitých nepriaznivých následkov dôvodne predpokladať, uvedená skutočnosť nemôže sama o sebe v každom jednotlivom prípade zakladať (automaticky) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže následky zásahu je nevyhnutné vždy hodnotiť výlučne so zreteľom na individuálne okolnosti danej veci.

18. Ak dôjde k zásahu do práva na súkromný život, nie je potrebné, aby tento zásah mal súčasne i difamujúci charakter. Vzhľadom na odlišnosť povahy práva na súkromný život a práva na dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti; a na to prirodzene nadväzujúce prostriedky spôsobilé zabezpečiť efektívne zmiernenie spôsobenej ujmy; nie je v prípade zásahu do súkromia pre úspech v spore o ochranu osobnosti nevyhnutné preukázať značné zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti odôvodňujúce záver o nedostatočnosti poskytnutia nepeňažného zadosťučinenia; a pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné považovať za dostatočné preukázanie takého zásahu, ktorý; vzhľadom na povahu v danej veci zasiahnutých chránených záujmov; vytvára dostatočný základ pre prijatie záveru, že poskytnutie morálneho zadosťučinenia sa v danom prípade nejaví ako postačujúce z hľadiska spôsobilosti efektívne kompenzovať vzniknutú ujmu.

19. V preskúmavanej veci sa žalobkyňa domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na to, že žalovaný uverejnením článkov dňa XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX XX.X.XXXX M. O. XX.X.XXXX neoprávnene zasiahol do jej osobnostných práv, pričom pokiaľ ide o následky zásahu argumentuje tým, že stratila možnosť pokračovania v jej doterajšom zamestnaní v K.Y. G., M..N.. a bola jej značne sťažená možnosť získať iné zamestnanie primerané jej vzdelaniu a praxi, čím prišla o možnosť získať trvalý príjem, stala sa terčom mnohých verbálnych útokov na verejnosti v tom zmysle, že by aj ona mala ísť do basy, keďže svojmu manželovi pomáhala a musela o všetkom vedieť a terčom takýchto útokov sa stali aj jej deti. Splnenie predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy odvodzuje tiež z intenzity zásahov do jej osobnostných práv zo strany žalovaného, ktorý opakovane (celkom štyri krát) bez jej súhlasu a vedomia uverejnil vo svojom denníku články s jej fotografiami ako aj fotografiami jej maloletého dieťaťa v súvislosti s trestnou činnosťou jej manžela. Napokon argumentuje i tým, že žalovaný v priamej reči zverejnil jej údajný rozhovor s redaktorkou J. Č. a jej vyjadrenia, ktoré však nikdy nevyslovila, teda postupoval protiprávne, krajne neeticky a zasiahol tým do jej súkromia.

20. V posudzovanej veci súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav veci, a to ako vo vzťahu k obsahu sporných článkov, tak i pokiaľ ide o okolnosti, ktoré ich uverejneniu predchádzali, a napokon aj vo vzťahu k následkom, ktoré malo uverejnenie vyvolať. Správne v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobkyňa sa síce zúčastnila výberového konania vo I. G., M..N.. na pracovnú pozíciu poradcu klienta, avšak napokon ju neprijali, pričom hoci trestné stíhanie manžela, o ktorom im sama povedala, nebol jediný dôvod, išlo o vážny dôvod. So zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania prvoinštančný súd správne vychádzal aj z toho, že pokiaľ ide o výroky, predstavujúce citáciu vyjadrení (reakcii) samotnej žalobkyne na trestné stíhanie jej manžela, tieto ňou boli pred redaktorkou vyslovené v rámci súkromnej komunikácie, a nie ako vyjadrenia manželky trestne stíhaného (bývalého) príslušníka policajného zboru obžalovaného zo spáchania lúpeže, a zo strany redaktorky boli od žalobkyne vylákané nečestne pod zámienkou kúpy detského kočíka a s využitím skutočnosti, že redaktorka a žalobkyňa sa poznali. Odvolací súd sa s týmito skutkovými zisteniami prvoinštančného súdu stotožňuje a v súlade s ust. § 383 CSP pri posudzovaní správnosti rozsudku v napadnutej časti vychádzal zo skutkového stavu veci, ako ho ustálil súd prvej inštancie.

21. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaný v spore namietal hodnovernosť výpovede svedka I., odvolací súd poukazuje na to, že tvrdenia žalovaného o tom, že redaktorka s menovaným svedkom sú bývalými partnermi a po ukončení ich vzťahu je výpoveď tohto svedka nehodnoverná vzhľadom na jeho negatívne emócie voči redaktorke, neboli ničím preukázané a nevyšli najavo ani inak. Odvolací súd preto námietky žalovaného v tomto smere vyhodnotil ako neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie považoval obsah výpovede uvedeného svedka za hodnoverný zdroj pre ustálenia skutkového stavu veci.

22. Na základe správne ustáleného skutkového stavu veci dospel prvoinštančný súd k správnemu právnemu záveru, že v danej veci boli splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V predmetnej veci totiž došlo zo strany žalovaného uverejnením predmetných článkov v denníku J. Č. k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, v prípade ktorého sa; i podľa názoru odvolacieho súdu; vzhľadom na povahu zasiahnutých chránených záujmov a okolností prípadu, poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia nejaví ako postačujúce na efektívne zmiernenie vzniknutej ujmy.

23. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ ide o sporné články uverejnené v denníku J. Č., tieto sledovali legitímny cieľ, keď informovali o veciach verejného záujmu, za ktoré treba považovať tiež negatívne dôsledky trestného stíhania a odsúdenia páchateľa trestnej činnosti na jeho rodinný život, resp. na jeho rodinu, vrátane maloletých detí. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na to, že objektom verejného záujmu bol v danom prípade manžel žalobkyne, ktorý bol verejným činiteľom a spáchal závažnú trestnú činnosť. Zároveň však bola i žalobkyňa ako jeho manželka povinná strpieť informovanie o jej osobe, a to i pokiaľ ide o jej súkromný život týkajúci sa spolužitia s manželom, hoci iba v rozsahu ohraničenom informáciami o trestnej činnosti manžela a jej následkami na ich rodinný život. V tomto smere preto nemôže obstáť záver súdu prvej inštancie, že zákonná licencia sa v súvislosti s uverejnením fotografii vzťahovala len na manžela žalobkyne, nie však už na žalobkyňu samotnú. Rovnako v súvislosti s uverejnením fotografií žalobkyne nemožno považovať za správny záver prvoinštančného súdu, že k zásahu do osobnostných práva žalobkyne došlo tým, že predmetné fotografie boli uverejnené v súvislosti s informáciami o trestnej činnosti jej manžela, keď táto skutočnosť sama o sebe nemôže u žiadneho čitateľa oprávnene vyvolať dojem, že na trestnej činnosti sa podieľala i žalobkyňa.

24. Odvolací súd sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je v danej veci namieste s poukazom na skutočnosť, že vyjadrenia žalovaného v článku uverejnenému dňa X.XX.XXXX o tom, že je zaujímavé, že žalobkyňa bola niekoľko rokov pracovníčkou G., J. N. N. M. K. K. G. a v článku zo dňa XX.XX.XXXX, že polícia sa zaoberá aj verziou, že práve ona mohla byť svojmu manželovi v lúpežiach nápomocná, vzbudzuje v čitateľoch dojem pravdivosti tejto informácie a zároveň odsúdenia hodnosti žalobkyne. Pravdivosť predmetných výrokov totiž; ako dôvodne argumentuje aj žalovaný v podanom odvolaní; pokiaľ ide o informáciu o zamestnaní žalobkyne v bankách i vo vzťahu k vyšetrovacej verzii polície; v konaní nebola sporná, pričom sporné výroky vzhľadom na ich obsah a celkový kontext článkov, v ktorých žalovaný informoval o tom, že za spáchanie trestného činu bol odsúdený iba manžel žalobkyne, nedisponujú potenciálom naviesť čitateľov k záveru, že žalobkyňa bola spolupáchateľkou svojho manžela, a teda, že sa dopustila trestného (resp. odsúdeniahodného) konania. V tejto súvislosti tak nemohlo; podľa odvolacieho súdu; dôjsť k značnému zníženie cti, dôstojnosti alebo vážnosti žalobkyne v spoločnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

25. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie konštatované následky uverejnenia sporných článkov v podobe ohrozenia uplatnenia žalobkyne v zamestnaní, považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že samotná možnosť zhoršenia uplatniteľnosti žalobkyne v zamestnaní priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neodôvodňuje. Naviac, keď sám súd prvej inštancie v tomto smere konštatoval, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že v prípade výberového konania vo I., M..N.. uverejnenie článkov bolo dôvodom neprijatia žalobkyne do pracovného pomeru; tým bola, a aj to iba čiastočne, samotná trestná činnosť manžela žalobkyne, ktorá bola vo verejnosti známa, a ktorú žalobkyňa sama počas výberového konania oznámila. Pokiaľ súd prvej inštancie pripustil negatívny vplyv informácií z článkov na rozhodnutie I., M..N.., konštatoval v tejto súvislosti len ich spôsobilosť ohroziť práva žalobkyne v pracovnej sfére. Z uvedeného dôvodu preto predmetné skutočnosti v danej veci priznanie náhrady nemajetkovej ujmy samé o sebe neumožňujú.

26. Predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú však podľa názoru odvolacieho súdu v preskúmavanej veci naplnené so zreteľom na skutočnosť, že; ako to vyplýva z vykonaného dokazovania; redaktorka denníka J. Č. neoprávnene získala poznatky zo súkromia žalobkyne, zahŕňajúceho i oblasť vnútorného prežívania trestného stíhania a odsúdenia jej manžela, jej pocitov a obáv o budúcnosť jej maloletých detí, a takto neoprávnene získané poznatky zahrnula do sporných článkov a ich uverejnením tak došlo k porušeniu práva na súkromný život žalobkyne, zahŕňajúci; ako už bolo uvedené; aj právo na informačné sebaurčenie. Neoprávnenosť získania a neskoršieho uverejnenia týchto informácii zo súkromia žalobkyne je pritom vidieť najmä v tom, že redaktorke denníka J. Č. sa žalobkyňa so svojimi pocitmi a obavami zdôverila ako známej bez toho, aby mala vedomosť, že jej poskytuje rozhovor ako redaktorke J. Č. určený na uverejnenie (aspoň to v spore nebolo preukázané, pričom v tomto smere dôkazné bremeno nepochybne zaťažuje žalovaného), a preto mala právo legitímne očakávať, že obsah ich vzájomnej komunikácie zostane dôverný a neprístupný tretím osobám. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaný argumentoval tým, že žalobkyňa vyjadrenia o svojom súkromí, o svojich pocitoch a prežívaní následkov trestnej činnosti manžela uverejnila na sociálnej sieti Facebook, odvolací súd poukazuje na to, že svoje tvrdenie ničím bližšie nepreukázať, a preto sú z hľadiska posúdenia merita veci bez právneho významu. Zároveň je v tejto súvislosti bez právneho významu argumentácia žalovaného v odvolaní, že obsahom uverejnených vyjadrení žalobkyne nebolo nič protiprávne ani odsúdeniahodné. Uvedené totiž nemá z hľadiska zásahu do súkromia žiadnu relevanciu. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v preskúmavanej veci sú splnené zákonom stanovené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď za daných okolností nemožno z hľadiska spôsobilosti zmierniť vzniknutú ujmu považovať za dostatočné poskytnutie akejkoľvek morálnej satisfakcie.

27. Vychádzajúc z uvedeného, keď odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni odôvodňuje iba neoprávnený zásah do práva na jej skromný život, nie však už zásah do jej cti, dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, nemôže rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti obstáť pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto smere odvolací súd prihliadal najmä na to, že k porušeniu práva na súkromný život došlo v dôsledku konania redaktorky žalovaného, ktorá pomocou ľsti, vystupujúc ako potenciálna kupujúca detského kočíka a známa žalobkyne, súkromné informácie týkajúce sa jej vnútorného prežívania a pocitov vyslovené v rámci priateľského rozhovoru, využila bez vedomia žalobkyne v záujme žalovaného ako jej zamestnávateľa, a to v období, ktoré bolo po všetkých stránkach pre žalobkyňu mimoriadne náročné, keď sa musela sama starať o štyri maloleté deti, a vyrovnať sa tým, že jej manžel bol trestné stíhaný a neskôr právoplatne odsúdený za spáchanie závažnej trestnej činnosti, teda v období, kedy akékoľvek ďalšie stresové faktory (akým nepochybne uverejnenie sporných článkov bolo) majú mimoriadne negatívny dopad na psychiku každého, kto by sa ocitol v podobnom postavení. So zreteľom na tieto okolnosti zásahu potom podľa odvolacieho súdu možno za náhradu spôsobilú primerane zmierniť nemajetkovú ujmu žalobkyne vzniknutú v dôsledku zásahu so jej práva na súkromný život považovať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.000 eur, ktorá na jednej strane zodpovedá skutkovému stavu ustálenému vykonaným dokazovaním pokiaľ ide o zásah do práv žalobkyne, a na strane druhej rešpektuje aj práva a oprávnené záujmy žalovaného v súvislosti s výkonom jeho práv vydavateľa, ktoré však môžu požívať plnú ochranu iba v prípade, ak pri realizácii slobody tlače postupuje čestne, oprávnene a dôsledne rešpektujúc všetky práva a oprávnené záujmy osôb, ktoré sú predmetom záujmu v ním uverejnených článkov.

28. Napokon, pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že za nedôvodnú považuje odvolaciu námietku žalovaného, že vo veci konala a rozhodla zákonná sudkyňa Z.. Q. J. napriek tomu, že je voči nemu zaujatá, čo vyplýva z jej vyjadrení na adresu redaktorov denníka J. Č., ktorých považuje za nekompetentných, ako i vyjadrení na adresu samotného denníka, ktorý označila za "bulvár". Odvolací súd totiž z hľadiska objektívnych i subjektívnych kritérií nestrannosti nezistil z obsahu spisu žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli zakladať dôvody pre vylúčenie konajúcej zákonnej sudkyne z prejednania a rozhodovania preskúmavanej veci. Pokiaľ žalovaný argumentoval jej; podľa jeho názoru; osobnou zaujatosťou voči nemu, odvolací súd poukazuje na to, že táto sa vo výsledku sporu žiadnym spôsobom neprejavila a nemožno tak dospieť k záveru, že by v preskúmavanej veci došlo z uvedeného dôvodu k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

29. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobkyni priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.000 eur a vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v spore úspech v rozsahu 90 %, priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov (celého) konania podľa pomeru úspechu a neúspechu každej zo strán sporu v rozsahu 80 % (90 % - 10 %). O výške náhrady trov konania však rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).
31. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická

osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).